

З-під крила літака —
Сторчголов —
в чорторий!
Голубінь роздалася,
Зімкнулася...
Падаю!
Я всього дев'ятнадцять
На світі прожив.
Мені страшно
й не страшно.
Я падаю,
падаю.
Це уперше
таке відчуття висоти,
Коли там, унизу,
Клекотить сизий простір.
Це уперше таке,
І це треба пройти,
Як у першій бою
Перший вибух
чи постріл.
І хоч в мій парашут
Напаковано крил
(Лиш рвони за кільце!..),
Та я падаю,
падаю!
Вже, здається,
не вистачить
Волі і сил,
І затис на кільці
Страх важкі мої пальці.
Ех! Була не була!
Тільки вітер свистить.
(Обережно пливуть
Десь вгорі парашути).
Стисну волю в кулак,
Бо як жить,
то вже жить —
Дерзновенно,
натхненно,
круто.
Ні, стрибок — не одчай,
Це — політ у життя.
Він найперший,

Тому і найважчий.
Цей стрибок через страх —
Це не риск без пуття.
Він для долі
найбільше
важить.
Я ж всього дев'ятнадцять
На світі прожив.
Скільки в мене ще буде початків!
Скільки буде падінь
І без строп
Та без крил!
Вчися, серце,
Свій страх долати.
Бо як жить,
то вже жить —
Щоб аж вітром гуло:
Дерзновенно,
натхненно,
круто.
Я вичікую мить,
Розраховую мить,
Щоб рвонути
Кільце
Парашута!

1970

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.